

Hồi 3

Cô Gái Áo Hồng

Ngoài thành Trường An có một cây cầu nhỏ.
Cầu tuy không lớn nhưng danh rất lớn.

Nó là một cây cầu xưa nhất, nó cùng có tiếng như “Thiên Tân Kiều” ở Lạc Dương, “Sương Tử Kiều” ở Triều Châu và “Triệu Giai Kiều” ở Hồ Bắc.

“Bá Kiều Chiếu Liễu” một cái tên thơ mộng lâu đời tại ngoại thành Trường An, tên cây cầu đó và bây giờ, người ta quen gọi “Bá Kiều”.

Người ta bảo rằng “Bá Kiều” này được dựng lên từ đời nhà Trần, chân cầu được đúc bằng đá xanh, nhưng tảng đá đó lâu ngày khảng lại y như một cây trụ nguyên chứ không phải do ráp lại từng khối nhỏ.

Trước kia, nó có tên là “Trường Tôn Kiều”, nhưng khi Bái Công tấn diệt nhà Tấn, chiếm Hàm Dương và lui về “Bá Thượng” thì tên cầu được thay đổi vì nơi đây thuộc vùng Bá Thượng, người ta bèn gọi luôn cây cầu ấy là “Bá Kiều”.

Tại đầu cầu, có một cái quán rượu, gọi là “Lều Cỏ”.

Tiếng ‘Lều’ nghe như nhỏ, nhưng thật sự thì quán rượu này rất lớn.

Sở dĩ người ta đặt tên là “Lều Cỏ” là thể theo thị hiếu của phần đông khách nhậu.

Thật là lạ cho tâm tính con người ở một cái lều cỏ chính thức thì không ai muốn, vì như thế tức là vì quá nghèo nên không thể có được nhà lớn hơn, kang trang hơn, thế nhưng giữa thị thành thì người ta lại ưa những cái gì có tính chất “đồng quê” như thế.

Đúng ra, cái quán rượu này cũng có cái không khí “Cỏ” của nó.

Chủ nhân có lẽ cũng khá sành tâm lý và biết cách trang hoàng.

Ở ngoài nhìn vào, quang cảnh cũng có vẻ ... có tranh.

Nơi đây là chỗ tụ họp đủ các hạng người trong võ lâm hào kiệt.

Tự nhiên cũng có nhiều tay buôn bán, trao đổi hàng phi pháp.

Bạch Y Khách có mặt nơi đây.

Hắn ngồi vào một chiếc bàn gần lan can, có chậu hoa, có trúc, đúng là một chỗ dễ... say.

Hắn uống một mình, tay hắn ít khi nào rời chén rượu, nhưng mắt hắn thì âm thầm như “điểm số” tất cả những khách nhậu ở đây.

Anh mắt hấn không sót một nơi nào, nhưng chỗ “thích” nhất có lẽ chiếc bàn bên trái.

Nơi bàn đó có hai người.

Hai tên đại hán áo đen.

Họ cùng nhậu với nhau, nhưng chuyện nhậu hình như là chuyện phụ.

Họ châu đầu thì thầm và mắt họ cũng đảo quanh.

Bên ngoài chiếc bàn đó, có thêm một bàn khác nữa.

Nơi đây cũng có hai người.

Hai gã trung niên áo gấm.

Có lẽ nhờ vào chiếc áo gấm của họ thu hút nhiều thực khách nên nhiều cặp mắt đổ xô vào hướng đó.

Tự nhiên, bọn tiểu nhị cũng xum xoe, bất cứ cái quán nào cũng thấy bọn tiểu nhị cũng như chủ quán đều nhìn nhiều về những ông khách có võ bên ngoài.

Nhưng đối với hai gã trung niên này, thì cái nhìn của thực khách có khác hơn.

Họ ăn vận thật sang, nhưng con người của họ thì quá xấu.

Ngồi bên trái là một gã y như... cái thúng, người ta có cảm tưởng đó là một trái cầu bằng thịt giá như đặt hẳn xuống đất rồi hất mạnh một cái có lẽ hẳn sẽ lăn không biết bao giờ ngừng lại được.

Thêm vào đó, bộ mặt của hắn lại y như cái... mẹt, mắt mũi của hắn gần như chen vào nhau một chỗ trông thật kỳ dị.

Ngồi bên phải là một... cây trúc người.

Đã có kẻ thì thầm như thế.

Con người này đã đen lại thấp, đã thấp lại ốm tong, ngó ngang thật giống y như con khỉ.

Bộ mặt đen như trôn chảo của hắn, gắn vào cái miệng có quai, đôi mắt hắn tim híp với đôi mày sụp thành hình chữ bát.

Đúng là hai nhân vật trông không một chút giống người.

Hai con người đã lạ mà cách ăn uống của họ còn lạ hơn.

Người ta uống rượu bằng chén, họ uống bằng... tô.

Người ta ăn bằng đũa, họ bốc cả hai tay, cách ăn cách uống của họ thật xứng với con người của họ nhưng thật không xứng với bộ đồ.

Đáng lý, với con người như thế, với cách ăn uống như thế, họ nên... đóng khố cho phải lẽ.

Hai người ăn uống hồng hộc, nhưng mắt hắn cứ liếc ra ngoài hình như đang đợi.

Quả thật, sau đó một người từ ngoài bước vào.

Người này xem có vẻ thận trọng, hấn đứng ngoài nhìn trước nhìn sau một lúc rồi bước vào trong.

Hấn bước ngay lại bàn của hai gã trung niên sang trọng nọ.

Người mới vừa tới ăn vận cũng khá sang, hấn vận một bộ đồ lụa màu xanh như vừa mới lấy từ trong tiệm.

Nhưng cũng như hai tên áo gấm, gương mặt hấn cũng không xứng với bộ đồ.

Chẳng những là bộ mặt dài thòn như mặt ngựa mà da mặt của hấn trông dễ sợ nước da mặt hấn xanh rờn mét chệt y như da người chết lâu ngày.

Bao nhiêu máu trong người hấn hình như đã dồn lên trên đôi mắt.

Đôi mắt hấn đỏ ngầu.

Tay hấn cầm quạt và khi bước tới bàn của hai tên trung niên áo gấm, vùng xoè cây quạt và nhe răng cười toe toét.

Hai tên trung niên áo gấm như không thấy có người, họ cứ cầm đầu ăn uống.

Tên áo xanh kéo một chiếc ghế ngồi xuống đầu bàn, miệng hấn vẫn cười, tay hấn vẫn phe phẩy chiếc quạt.

Hấn không nói một câu nào, hình như hấn muốn nhìn cách ăn uống của hai người áo gấm.

Ăn riết một hồi lâu, cả hai cùng ngẩng lên và cùng một lượt đưa bốn bàn tay đầy những thức ăn quệt tưởi vào... bộ áo mới toanh của gã vừa mới tới.

Họ làm như bộ áo mới của người ta là cái khăn lau tay của họ.

Người áo xanh vẫn ngồi yên, môi hấn vẫn nở nụ cười.

Cái mức trấn tĩnh của hấn thật phi thường.

Lau xong tay, gã mập tròn cất giọng ô ô:

- Sao, có mang đến đây không?

Người áo xanh khẽ đáp:

- Đâu dám để nhị vị về không.... Vả lại, nhị vị đã dùng áo tôi để làm khăn lau tự nhiên tôi phải lo sắm thêm bộ khác chứ.

Vừa nói hấn vừa móc từ sau lưng ra một cuộn giấy, cuộn giấy nhỏ trông như một tờ giấy học trò cuộn lại.

Trong khi hấn cho tay vào mình, ống tay áo cuộn lên, người ta thấy cườm tay hấn có xăm một con rồng xanh nho nhỏ.

Ngồi bên kia theo dõi, Bạch Y Khách liếc thấy cũng sững sờ...

Nhưng chỉ thoáng qua, ánh mắt hấn ngồi lên.

Cuộn giấy được đặt lên bàn, tên mập đưa tay tiếp lấy nhưng gã áo xanh vội dang tay cười:

- Nhị vị là người có nhiều kinh nghiệm, chẳng lẽ chuyện mua bán lại không rành quy cũ hay sao?

Tên ốm đen như dồn cả cơn nóng lên đôi mắt, hấn trừng trừng nhìn gã áo xanh.

Tên mập cho tay vào lưng lấy ra một cái túi nhỏ nhỏ bằng da, hấn quăng mạnh lên bàn.

Tên áo xanh cười toe:

- Vậy mới phải chứ, tiền trao cháo múc...

Hấn đẩy cuộn giấy tới và nắm lấy cái túi da.

Tên mập lên tiếng:

- Khoan, hãy chờ ta xem đã.

Người áo xanh hơi khựng, nhưng rồi hấn gật đầu:

- Phải phải, nhân huynh kinh nghiệm đấy, cần phải xem lại món hàng.

Hấn đẩy mạnh cuộn giấy qua trước mặt tên mập.

Tên ốm lạnh lùng mở cuộn giấy ra xem từ trên xuống dưới, xem xong, hấn cuộn lại cho vào tay áo:

- Đúng, người hãy lấy phần người.

Tên áo xanh lại toét cười và chụp lấy cái túi da.

Hấn cười như có vẻ... cầu tài:

- Xin lỗi, tôi cũng cần xem lại, chúng mình phải... mất lòng trước được lòng sau, bởi vì nếu không thế thì e bất tiện.

Hấn mở sợi dây buộc cái túi ra...

Tên mập nói:

- Nhưng ta không phải chỉ làm ăn chuyến này, còn nữa mà.

Tên áo xanh gật đầu:

- Đúng rồi, nếu có bị lừa thì cũng chỉ một lần thôi, bận sau có ngu cách mấy cũng không bị nữa.

Hấn không mở túi, hấn nói xong là cho cái túi vào lưng.

Nhưng họ bất ngờ, vì ngay lúc đó chợt nghe một giọng lạnh như băng:

- Khoan đã, bằng hữu.

Bạch Y Khách đã có mặt ở sau lưng họ và chiếc quạt ngọc đã đưa ra tới trước chặn bàn tay đang cầm cái túi da của gã áo xanh.

Tên áo xanh giật mình quay lại sững sờ:

- Tôn giá là...

Bạch Y Khách mỉm cười:

- "Có mặt là chia hai", ở đây chuyện "buôn bán làm ăn" chắc quý vị đã rõ rồi chứ?

Người áo xanh gượng cười:

- À... thì là chuyện chia hai...

Hắn nói mà mắt liếc chừng hai tên đại hán áo gấm.

Tên mặt đen lạnh lùng:

- Hắn muốn chia tiền bán chứ đâu phải chia về mua chuyện đó không quan hệ gì đến chúng ta.

Gã áo xanh hơi tái mặt, nhưng hắn vẫn gượng cười:

- Thế hai vị không...

Bạch Y Khách chặn ngang:

- Bằng hữu đã lắm, ta và hai người đó không quan hệ gì với nhau cả.

Gã áo xanh hình như nhận thấy tình hình bất ổn, cũng có thể hắn đã ngán thái độ đối phương, hắn ném chiếc túi da lên bàn và nói:

- Được rồi, chia thì chia.

Hắn đằng hắng và nói thêm:

- Mình là người biết quy cũ làm ăn mà, bằng hữu cứ tự tiện.

Bạch Y Khách cười:

- À, ông bạn này biết điều lắm đấy.

Bạch Y Khách vừa đưa tay cầm chiếc túi da thì bàn tay của người áo xanh đã lật nghiêng một cái thật nhanh và chặt thẳng vào cổ tay hắn...

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Chậm rồi...

Chiếc quạt trong tay hắn thoáng lên...

Bàn tay phải vừa chặt xuống của tên áo xanh không bị ai cản trở, vì chiếc quạt của Bạch Y Khách phẩy trái một bên hông, thế nhưng tên áo xanh đã ử rử cúi đầu.

Thật thì cái chặt bằng sống tay của hắn chỉ là cái đánh hờ, chính thức là tay phải của hắn đã đưa vào hông Bạch Y Khách với ngọn chủy thủ mỏng và sắc như lá lúa...

Và cây quạt của Bạch Y Khách đã điểm vào bàn tay cầm chủy thủ của gã.

Ngọn chủy thủ rơi ngay xuống đất.

Tay của gã áo xanh thật nhanh, nhưng tay của người áo trắng còn nhanh hơn nữa, ngọn chủy thủ vừa rút thì người ta cũng nhận ra ngay một chuyện lạ...

Gã áo xanh vùng như khựng lại và hắn không nói một lời nào không biết từ bao giờ, trên trán hắn có một cái lỗ tròn và máu từ trong đó trào ra như mạch nước.

Hắn từ từ ngã xuống.

Có thể cho đến khi chết mà hắn vẫn chưa hay là bị vật gì xô vào trán.

Chuyện lớn xảy ra, tất cả thực khách đều nhốn nháo.

Họ tuôn ra cửa sổ và cầm đầu tranh nhau chạy chết.

Hai tên áo gấm tái mặt ngồi bất động.

Đôi mắt của Bạch Y Khách làm như không thấy mà tai cũng làm như không nghe, nói đúng hơn là biến động xảy ra dưới mắt hắn không có gì đáng để ý cả.

Hắn chậm chậm đưa tay lấy cái túi da lắc lắc và cười:

- Khá, khá nặng, thảo nào hắn quăng lên bàn có tiếng dội.

Hắn dòm xuống thấy gã áo xanh và nói:

- Món này vốn bằng hữu có nửa phần, tiếc vì bằng hữu không chịu nên bây giờ về cả tay ta... Nhớ nhé, đừng có chơi với nhau như thế.

Bạch Y Khách vừa nói vừa nhét cái túi vào lưng và khi lấy tay ra lại chìa luôn về phía hai tên áo gấm:

- Phân nửa.

Tên ốm vụt cười khan, hắn không trả lời với Bạch Y Khách mà lại nói với đồng bọn:

- Hồi nãy không liên hệ đến chúng ta, nhưng bây giờ thì có rồi đấy.

Tên mập cười cười:

- Tham, hơi tham đấy, không ngờ người Trung Nguyên tham quá.

Tên ốm nói:

- Nhưng đã đến chúng ta thì chúng ta phải chia chứ.

Tên mập cười:

- Phải, chia thì chia...

Cả hai cùng đứng lên một lượt theo câu nói và bốn cánh tay cùng một lượt vung lên.

Họ tấn công theo lối “tiên hạ thủ vi cường”, họ tấn công tức thời và chớp nhoáng...

Hình như cả hai cùng chung cảm giác, cứ hết tên này động là đến tên kia động theo ngay, không phải động theo mà phải nói là cùng một lúc.

Nhưng bốn cánh tay của họ tuy có nhanh, nhưng cũng chỉ đưa lên nửa chừng rồi buông xuống...

Trên trán họ cùng có một cái lỗ y như cái lỗ của gã áo xanh khi nãy và họ đứng sững sờ...

Họ đứng mở mắt nhưng không tỏ một cử chỉ gì, vì ngay sau đó là hai dòng máu trào ra và họ từ từ ngã xuống.

Bạch Y Khách nói một mình:

- Nửa, lại tiếc với nhau làm chi thế, làm ăn mà...

Hắn cúi xuống mò lấy cuộn giấy cho vào lưng và quay lại bàn như không có chuyện gì...

Trong quán bây giờ chỉ còn lại hai tên đại hán áo đen đang ngồi chết trân, còn thì, cả tiểu nhị lẫn quản lý đều chui tọt xuống tủ tiền co quắp tay chân.

Bạch Y Khách nâng chén rượu lên nhưng không uống, hất quay lại hất tạt qua bàn của hai gã đại hán áo đen và nói:

- Hãy về bẩm lại, chuyện buôn bán phải thủ tín, nếu không, khi ta nổi giận thì kể như lời ước giao huỷ bỏ. Về đi, tiền rượu ta bao.

Hai tên đại hán áo đen tái mặt, chúng đứng lên cầm đầu đi thẳng ra ngoài như chạy trốn.

Hai tên đại hán áo đen vừa đi khỏi thì trước cửa quán có ba người mới.

Hai gã đàn ông cao lớn mặc áo gấm, thứ áo của hai tên vừa chết, và một cô gái áo hồng.

Chiếc áo của cô ta cũng bằng một thứ gấm như những tên kia, chỉ có màu là khác.

Cô gái thật đẹp, nàng đứng giữa hai tên đại hán y như tiên nữ giáng phàm.

Cô gái quắc mắt nhìn Bạch Y Khách, giọng cô ta lạnh lạnh:

- Ai giết người?

Bạch Y Khách điềm nhiên:

- Ở đây có đến ba người chết, chẳng hay cô nương muốn hỏi người nào?

Cô gái xẵng giọng:

- Hai người áo gấm.

Bạch Y Khách đáp:

- Ta giết.

Cô gái gặng lại:

- Còn tên áo xanh?

Bạch Y Khách đáp:

- Ta giết.

Cô gái tái mặt gất lớn:

- Tại sao?

Bạch Y Khách đáp:

- Mua bán thiếu quy cũ.

Cô gái hỏi:

- Quy cũ như thế nào?

Bạch Y Khách đáp:

- "Có mặt chia hai".

Cô gái quắc mắt:

- Vật của họ đâu?

Bạch Y Khách đáp:

- Trong mình ta.

Cô gái hỏi:

- Người muốn gì?

Bạch Y Khách đáp:

- Làm giàu khi có chiến tranh. Nhà đại Minh hiện nay nổi loạn ngoại xâm, kẻ nào biết lợi dụng thời cơ hốt bạc là kẻ đó khôn hơn thiên hạ. Ta làm chuyện khôn ấy.

Cô gái không nói, nàng nhích tới nửa bước và cánh tay phải đưa lên...

Bạch Y Khách mỉm cười, hắn làm như không thấy cô ta phóng chưởng.

Cô gái bậm môi đánh luôn năm chưởng, hơi gió cuốn rung rinh bàn ghế.

Bạch Y Khách đứng y một chỗ y như thi nhân đang tìm nguồn hứng, nhưng tay hắn cũng nhẹ nhàng kéo lên...

Không thấy được bằng cách nào, bao nhiêu chưởng thế của cô gái tung ra đều bị hắn hoá giải ngay lập tức.

Cô gái nhún chân nhảy tuốt ra ngoài cửa lạnh lùng:

- Tại sao không đánh lại?

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Nếu tôi đánh lại thì cô nương còn có thể nói chuyện được sao?

Cô gái giận xanh mặt:

- Hừ, ta biết không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi có dám cùng gặp một nơi khác nữa chẳng?

- Chắc cô muốn ta gặp chủ nhân của cô?

Cô gái gật đầu:

- Đúng ta chỉ là một nô tỳ, người đánh ta cũng không danh dự gì cả.

Bạch Y Khách cười:

- Ta rất sợ tất cả, cái gì cũng sợ nhưng nói khích thì không sợ bao giờ, ta có thể làm theo lời cô nương đến bất cứ nơi nào chỉ hiềm vì hiện tại ta bận buôn bán mấy món hàng, nhưng ta tin rằng sẽ gặp lại nhau không khó.

Cô gái nói:

- Chủ nhân của ta không hề chờ đợi, ngươi hãy cho biết chỗ ở đi.

Bạch Y Khách cười nói:

- Ta ở tại Trường An thành này và chắc chắn không dời đi đâu gấp, chỉ vì ta bận vắng nhà, không muốn cho khách đến về không, cho nên không chỉ là tốt hơn.

Cô gái gần giọng:

- Người muốn nói sẽ dễ dàng gặp người tại Trường An thành phải không?

Bạch Y Khách gật đầu:

- Đúng thế.

Cô gái mím môi nhìn Bạch Y Khách thêm lần nữa rồi quay mình phóng vút qua cầu.

Bạch Y Khách nhìn theo cười mỉm...

oOo

Ở phía đông thành Trường An có một toà nhà không lớn nhưng cách kiến trúc nguy nga.

Nhiều người lấy làm lạ là hai cánh cổng sơn đỏ chói của ngôi nhà không bao giờ hé mở.

Ban đầu, những gian nhà chung quanh đều cảm thấy lạ lùng nhưng lâu dần, họ thấy những người ra vào cánh cổng ấy không có gì khác lạ, nên họ cũng không còn để ý.

Trời đã tối rồi.

Trong sân không một ánh đèn.

Từ trong cửa sổ ngôi nhà, ánh sáng hắt ra yếu ớt.

Hai cánh cửa màu đỏ, về đêm cũng đen luôn và chính vì màu tối đó mà làm lộ hẳn bóng người áo trắng: Bạch Y Khách.

Hắn đưa tay gõ cửa.

Bên trong có giọng ồ ồ.

- Ai? Ai gõ cửa?

Bạch Y Khách đáp:

- Tôi, có người sai mang vật đến.

Cánh cửa mở ra he hé, một tên đại hán áo xanh lách mình ra hỏi:

- Các hạ là người ở đâu?

Bạch Y Khách cười:

- Có một vị áo xanh từ đây đến Bá Kiều mua bán...

Gã đại hán áo xanh tái mặt thụt vô khép cửa, nhưng Bạch Y Khách đã theo sát hẳn...

không ai nghe một tiếng động, gã đại hán bật ngửa nằm im.

Bạch Y Khách bước thẳng vào trong và ngay lúc đó vụt nghe một giọng trầm trầm:

- Ai dám vào đây gây náo loạn?

Dưới khung cửa sổ có một lão già trên dưới năm mươi đang đứng nhìn chằm chập vào Bạch Y Khách.

Lão cũng mặc chiếc áo xanh đôi mắt ngời ngời dễ sợ.

Bạch Y Khách hỏi:

- Ông là chủ nhân?

Lão già áo xanh gật đầu:

- Đúng, người là...

Bạch Y Khách vẩy tay, cuộn giấy bay từ tay hắn tới rơi trước chân lão già, đúng là cuộn giấy mà hắn đã lấy tại “Lều Cỏ” khi ban sáng.

Hắn hỏi:

- Vật này có phải ở đây đưa đi không?

Lão già áo xanh nhìn xuống và hơi tái mặt.

- Vật này ở đâu?

Bạch Y Khách đáp:

- Ông hãy trả lời, vật này có phải từ đây đưa đi không?

Lão già nói:

- Ta chưa biết đó là vật gì.

Bạch Y Khách nói:

- Đó là bản danh sách các tướng trấn thủ những dải địa đầu trọng yếu của nhà Minh.

Mặt lão già áo xanh càng tái hơn lên:

- Các hạ... từ đâu có vật này?

Bạch Y Khách nói:

- Phải hỏi ông câu đó, ta phụng mạng đến Trung Nguyên làm chuyện mua bán với người tại “Bá Kiều”. Ta đã bỏ số vàng quá lớn, thế nhưng bản danh sách ta mua lại là thứ giả.

Lão già áo xanh sững sốt:

- Như vậy tôn giá là...

Bạch Y Khách đáp:

- Ta từ Mãn Châu đến.

Lão già chớp mắt:

- Lấy gì làm bằng chứng?

Bạch Y Khách vẩy tay.

Một vật loáng thoáng bay tới rớt ngay chân của lão già áo xanh, lão nhìn xuống và thụt lui luôn một bước...

Ánh sáng từ khung cửa sổ chiếu ra, chiếu rõ tấm Ngân Bài.

Lão già run giọng:

- Tôn giá là ... Bố Y...

Bạch Y Khách chận ngang:

- Đúng, ông đã biết rồi chứ?

Lão già áo xanh hình muốn chạy, nhưng hai đầu gối của lão phát run...

Lão tay lấy bầy và quỳ thụp xuống.

Bạch Y Khách cười nhạt:

- Đã nhận rõ Ngân Bài Lệnh, tất nhiên ông thừa biết rằng những gian manh khi thấy lệnh bài này, không tên nào chạy thoát?

Lão già áo xanh run rẩy:

- Xin đại nhân thi ân, tỵ chúc vô tội.

Bạch Y Khách chỉ cuốn giấy và nghiêm giọng:

- Ông còn gì muốn nói? Nếu tình cờ ta không gặp thì danh sách lọt vào tay tướng lĩnh Mãn Châu, chắc ông biết hậu quả nguy hiểm như thế nào rồi chứ? Ông có biết “Đông Xưởng” không? Từ ngày thành lập đến nay, thật tình tuy có phần hơi độc, nhưng chính nhờ vào đó mà không có mãi quốc cầu vinh, ngày nay, các ông là người của tổ chức “Đông Xưởng” lại có thể vì những nén vàng mà đang tâm bán đứng quốc gia như thế ư? Các người đã không xem tính mạng các tướng lĩnh đang nằm gai nếm mật chốn biên cương, các người đã không xem triều đình, các người không xem giang sơn bá tánh... những cái đó, các người đều có thể đem đổi để lấy vàng! Chuyện đó các người cảm thấy có tội không?

Lão già áo xanh run giọng:

- Xin đại nhân minh giám, tỵ chúc thật tình không...

Bạch Y Khách cười gằn:

- Triều đình đặc phái các ông đến thủ vệ Trường An là để theo dõi hành động của bọn manh tâm thông đồng với giặc thật không ngờ chính những người có trách nhiệm lại bán đứng quốc gia trước hơn ai hết.

Đôi mắt của Bạch Y Khách loé lên:

- Hãy cho ta biết, bản danh sách này từ đâu đưa ra?

Lão già áo xanh van nỉ:

- Xin đại nhân thi ân, thật tình tỵ chúc không biết.

Bạch Y Khách cười gằn:

- Ông muốn ta giao chuyện này cho “Đông Xưởng” điều tra không?

Lão già áo xanh run lấy bầy:

- Xin đại nhân bao dung...

Bạch Y Khách gằn giọng:

- Vậy hãy nói thật cho ta biết, bản danh sách này từ đâu ra?

Lão già áo xanh xuống nước:

- Bẩm đại nhân, bản danh sách này từ dinh Đề Đốc đưa ra.

Bạch Y Khách gật gù:

- Ta cũng đoán thế, chỉ có nơi đó mới đầy đủ... Các người đã sẵn người trong Đề Đốc phủ phải không?

Lão già áo xanh đáp:

- Vâng ạ.

Bạch Y Khách hỏi:

- Người nào trong đó?

Lão già áo xanh đáp:

- Bẩm đại nhân, đó là một viên hộ vệ thân cận của Đề Đốc.

Bạch Y Khách gật gù:

- Hộ vệ thân cận... thảo nào mà tin tức không xác thật ? Tại “Đông Xưởng” ông làm chức chi?

Lão già áo xanh đáp:

- Ty chức chỉ là một viên... đầu lãnh.

Bạch Y Khách cười gằn:

- Đầu lãnh.... Đúng là chấp pháp, phạm pháp, tội đó ông rõ rồi chứ? Hãy tự xử đi.

Lão già áo xanh run rẩy:

- Xin đại nhân rộng lượng:

Bạch Y Khách nói:

- Nếu trao cho “Đông Xưởng” điều tra, tự nhiên phải điều tra trước khi đến tội, bây giờ tự xử không phải hơn sao?

Lão già áo xanh vụt cười khan:

- Đại nhân tuy được phong hầu, nhưng bất quá cũng chỉ là Bố Y...

Bạch Y Khách cười gằn:

- Bố Y thật đấy, nhưng ta vẫn có thể giết sạch những loạn thần.

Lão già áo xanh phóng mình lên:

- Người hãy giết ta đi.

Tự nhiên đó là cách đánh liều, cách đánh của một con thú cùng đường...

Bạch Y Khách vẫy tay...

Lão già áo xanh rũ xuống...

Ngay giữa trán ông ta có một cái lỗ, máu từ trong đó vọt ra.

Tên áo xanh giữ cửa quay mình bỏ chạy.

Bạch Y Khách quát:

- Đứng lại.

Hắn hơi chùn chân nhưng rồi vẫn bỏ chạy luôn.

Bạch Y Khách vẫy tay, tên áo xanh giữ cửa ngõ sắp về phía trước

--- 000 ---